

PASVALIO MARIUS KATILIŠKIO VIEŠOSIOS BIBLIOTEKOS
KONKURSUI

PASVALIO LĖVENS PAGRINDINĖS MOKYKLOS
8 KLASĖS MOKINIO

DARIAUS INDRIŠIONIO

PENKI ŽVILGSNIAI Į PASAULĮ

MOKSLEIVIŠKA PROZA

PASVALYS

2007 m.

Mano stereo grotuvas

Ruošiasi kažkur (atrodo, į Vilnių) važiuoti autobusu. Jau buvau pasirengęs pustrėčios, o gal, jei Dievas neduos, ir tris valandas kiurksoti ant sėdynės ir stebėti besikeičiančią gamtą. Be reikalo ruošiasi tokiai tyliai meditacijai. Vos užsimokėjęs už bilietą, pamatau pažįstamą *rožą* – tai buvęs kaimynas Linas. Šis spaudžia mano leteną ir užleidžia man vietą prie lango. Savo stereo grotuvą pasidedu greta. Jo greičiausiai neprisireiks nuoboduliui vaikyti, kai greta sėdi senas pažįstamas.

Autobusas pustuštis. Viena kita studentė, studentas, keletas miegančių žmonių. Lyg ir viskas. Laineris pajuda.

– Tai kur vėžini, Linai, – kažkokia nevykusia šnektą prabylu. „Beveik „Ambrozija“, – pagalvoju.

– Į Vilnių, į lenkų ir rusų citadelę Lietuvoje, – išdidžiai pareiškia jis. (Aplinkui arba latviai, arba estai, o daugiausia *litovcai*, tad jis gali nesibaimindamas reikšti mintis).

– Ir ką ten žadi nuveikt? – domiuosi krapštydamas nosį.

– O, Dariau, o, mažasis Dariau, – pradeda mane niekinti jis, nors esu tik dvejis metais jaunesnis. – Vilnius – plačių galimybių miestas...

– O konkrečiau... – įsitaisau savo vietoje patogiau. – Kodėl nevažiuoji į Kauną?

– Kaunas – tai „Žalgirio“ fanų, banditų, betono ir pneumatinių kulku miestas, – formuluoja jis, – Va Vilniuje...

– Na, tai ką tu ten veiksi? – pajuntu, kaip pradėdau nervintis.

– O, brolyti, – pradeda broliuotis su manim Linas. „Gerai, kad čia nėra zakso“, – sukandau dantis žvelgdamas į „Placebo“ vokalistų plakata, kuris voliojosi ant grindų. – Vilniuje turiu paną... Dar Vilniuje yra keli specifiniai rajonai...

– Konkrečiau... – trypiu koja plakatą iš nuobodulio.

– Yra Stotis – didžiausias viešnamis Rytų Europoje... Yra Taboras – ten visi čigonai, degradavę narkomanai...

– Į kur važiuosi pirma? – vaidinu susidomėjusį.

– Gavau pundą pinigų, – rodo jis, ko gero, vogtus ar skolintus pinigus. – Pirma – pas panikę...

– Gal turi jos nuotrauką... – vos tai pasakęs gaunu į rankas tokios apystorės, nedailios *fyfos* foto.

– Bet ji negraži... – atvirai jam sakau.

– Bet turi butą centre... – merkia akį patenkintas Linas. – Ji turtingų tėvelių duktė...

– Gali būti, – bandau užmigti.

Atrodo, tai pavyksta. Pabundu kažkur už Ukmergės.

– Tu tik pažvelk, – rodo pirštu į vienkiemį tolumoje Linelis. – Nenorėčiau tame mėsle gyvent... Naktį ateis kas ir papjaus...

– O gal atvyks policija... – tebebandau grįžti į karalystę, kur nėra to Lino.

– Mentai – gaidžiai, – spjaudosi Linas ant autobuso grindų. – Šūdą jie ten dirba, todėl ir gauna mažas algas...

– Kur ruošies studijuot? – šiaip klausiu Lino, nors jam dar keli metai iki šito malonumo.

– Tik VU vadybą, – užtikrintas Linierka. – Ten susirenka kiečiausi... Čia tau ne kokia medicina ar filosofija...

– Aš labai nemėgstu rusų... – po kiek laiko pareiškia jis. – Šiaip jie muzikai, bet prie butelio jie ten visi draugai... Ir lenkų nemėgstu, nes jie pasipūtę...

Kurį laiką (Iki Vilniaus pradžios) praleidžiu transo būsenoje, stebėdamas savo batų raištelius. Mane iš šio miego atmerktoomis akimis budina Linas.

– Ar žinotai, kad visų blondinių IQ mažas labai? – lyg ir guodžiasi Lininis, nes ta jo auka – šviesiaplaukė. – Tikiuosi bus lengva iš jos gauti pinigų... – jau svaigsta jis.

– Gražiausios kinės ir azijatės... – visai to nenorėdamas suburbu aš.

– Nusišneki, draugas, – juokiasi tas žaliava, – Jos *visos* purvinos, serga maru, paukščių gripu, maliarija ir šiltine...

– O lietuvės? – nusispjauju aš. Netyčia numetu žemėn stereo grotuvą.

– Geltonkasės pigiai parduodamos... – kaip savadautojas įsitaiso sėdynėje Linagalvis.

Autobusas kažkodėl stabteli ir mano grotuvas nučiuožia grindimis toli toli... Žengiu paskui jį. Žiūriu – autobuso durys atdaros, nors ne stotelė. Ai velniop – man Fabijoniškėse kaip tik geriau išlipti...

Išlipęs prisimenu palikęs Liną ir stereo grotuvą. Dėl pirmojo – tik džiaugiuosi jo atsikratęs. Dėl grotuvo... Manau, jis su Linu ras bendrą kalbą...

Trys dienos su nelabai linksmu epilogu

- Zenius sušvilpia. Gatvėje. Matyt, kažkas nutiko.
- Ko švilpi? – susidomiu. Zenius nustoja švilpti.
  - Pažvelk čia, *ryžas*, – vadina mane Zenius. Rodo jis į kažkokią mergą.
  - Ir? – susidomiu. – Tavo pusseserė Kazimiera?
  - Žiūrėk iš arčiau, asile, – Zeniaus kreipiniai stiprėja. – Visai nieko, ar ne?
  - Nu... – apkalbamoji mergina tolokai, bet pradedu vertinti. – Blondinė, ūgis maždaug vienas, septyni, penki...
    - *Fifačka*, – trina rankeles Zenius. – Kai paaugs, išmatavimai bus geri, o ir dabar jau neblogi...
    - O veidas? – pagreitinam žingsnį ir netrukus pralenkiam mūsų akių ganyklą. Lenkdami pažvairuojam į pilietės veidą.
      - Pusė velnio, – sušnabžda Zenonas, – be to, žinau, kas ji...
      - Graži, – *apšalęs* aš. – Žinosi, iš kur gauti numerį?
      - *Jo*, – linkteli Zenius ir paliekam mūsų objektą vieną keliauti gatve.
    - Toli tau dar... – nuvertina mano sugebėjimus Zenius.
    - Apie *bazarą* šneki? – šypsau aš. – Tavo *bazaras* kaip kėbulų remontininko, o išvaizda... Mhm nenorėčiau tokio baisaus snukio sutikti tamsiame skersgatvyje...
      - O aš tave *sukalu*, – meta argumentą šitas kiaulė.
      - O gal tai *pupai* tai nepatiks, – atsakau. – Yra tikimybė, kad tu taip *sukalinėsi* ir ją...
      - Aš jos vest neketinu... – užbaigia vienintelį raundą Zenius.

Zenius numerį gavo. Davė ir man. Sakė, kad kažkoks tos mergiščios pažįstamas nepagailėjo.

Kodėl Zenius man davė šį Nr.? Gal sveika konkurencija visus konkursus padaro įdomesnius?

Nuo šiol pradėsiu rašyti dienoraštį.

Pirmadienis

Parašiau sms: „Labas. Ką veiki?“ Po pusvalandžio gaunu atsakymą – „Kas būsi?“ „Kristoforijonas Hurka, o gal visgi – Darius Daraitis?“ – nusprendžiau, kad rimtiems santykiams – rimtos pavardės.

„Iš kur gavai mano Nr.?“ – susidomi ši. „Bet kokį rinkau“, – galvoju, kad jai patiks mano fortūnos numylėtinio aureolė.

„Rimtai? Mano vardas Lina“, – prisipažįsta mergina.

„Rimtai. Kiek tau? – susidomiu, ar tai ne jos jaunesnioji sesuo.

„15. O tau?“ „Neblogai“, – pagalvoju.

„16“, – manau, kad mergoms patinka vyresni. Esą brandesni. Tiesą sakant, man penkiolika.

„Kokią muziką mėgsti?“ – tęsiam pokalbį.

Trečiadienis

Velnius! Ji mane nuvargino – visas pamokas tenka susirašinėti.

Vakare ateina lemtinga akimirka – Taškas arba Brūkšnys.

„Gal susitinkam kur nors? – pasiūlau.

„Būtų šaunu“, – mano smegenyse šis atsakymas iškelia milijardus klausimų: „Gal čia net ne ta merga, o kokios pabaisa? Arba bernas?“

„Jo. Būtų šaunu“, – sutinku aš. Velniškai liūdnas.

„Kur ir Kada?“ – kažin kodėl „Kada“ didžiąja raide pradedamas?

„Gal picerijoje?“ – atsargiai siūlau. (Jei ten bus *bachūru* kompanija, tai mano palaikus būtų lengviau surasti.)

„OK. Kada?“

„Rytoj. Antrą dienos“, – esu kategoriškas. Kažkur skaičiau, kad tai merginų akyse kelia pagarbą.

„OK. Kaip atpažinsime vienas kitą?“ – kelia klausimą ji.

„Man tavo išvaizda nesvarbi – tu man *lb* artima dvasiškai...“ – visokias nesąmones šneku – juk sukčiauju, jei čia ji...

„Man irgi tu artimas dvasiškai“, – užkimba ji...

Ketvirtadienis. Antra dienos.

Nervai, o nervai. Laukiu jos. Picerijos publika niūroka. Prie vieno staliuko sėdi trys mergos. Irgi kokios penkiolikinės, bet ne ji. „O gal?“ – abejoju.

O šv. Petrai...

Picerijon įeina Zenius ir Ji. Atsisėda prie vieno iš staliukų. Toli nuo manęs.

– Pasikeitei numerį? – gražus jos balselis klausia Zenono.

– Jo... – murma Zenius išvydęs mane. Gali manęs nebijot – aš dar *apšalęs*.

– Maniau, kad tu iškalbingesnis... – atrodo, priekaištuoja Lina.

Suprantu *dielą*. Zenius vaidina mane! O gaidy... *Pamajakinu* Linai. Stebiu jos reakciją. Lina sklaidė meniu, kai išgirdo mano skambutį.

– Čia dabar? – pažvelgia ji į Zenoną. – Sakei, kad išsiėmei šitą kortelę?

– Pamečiau... – stengiasi nukreipti Linos žvilgsnį į kitą pusę, kad nepamatytų grasinamo gesto man. Aš šypsaisi jam.

„Ne prie to staliuko atsisėdai“, – parašau Linai. Ji tai perskaito. Pradedą žvalgytis aplinkui. Zenius stengiasi perprasti šį mano manevrą:

– Kas čia tau rašo?

Lina tebesišvalgo. Picerijon įžengia toks spuoguotas baidyklė. Lina pamačiusi šį labai nudžiunga. Nusišypso Zeniui ir atsistojusi pasveikina tą naująjį konkurso dalyvį.

– Labas, Vytai, - kvykia Lina, - čia tavo numeris? – rodo telefono ekraną.

– Gal ir mano, - ne mažiau nudžiunga jis. Zenius atvėpęs – nieko nesupranta. Aš truputį daugiau.

– Einam pasivaikščioti? – pasiūlo mūsų prarastajai Vytas.

– Einam. Iki, - atsisveikina su Zeniumi.

– Iki.

Skubiai rašau sms: „Aš ne Vytas. Aš Darius“.

Pypt.

„Žinutė neišsiųsta - jūsų sąskaitoje nėra pinigų“.

Nėra pinigų – nebus ir mergų. Taškas. Galit neploti.

DARIUS INDRIŠIONIS

Animalistiniai epitetai

Žmonės kilę iš gyvūnų. Tai neigia Biblija, o tai teigia evoliucijos teorija. Nesigilinsiu į amžiną ginčą tarp žmonių juodomis ir žmonių baltomis sutanomis. Geriau panagrinėti, kodėl žmonės kitus gentainius (žmones) vadina gyvūnų vardais. Štai apie ką aš čia.

Gaidys – žodelis kalėjimo žargonu reiškiantis kalėjimo naujoką arba už smulkius nusikaltimus sėdintį asmenį. Iš kalėjimo šis žodis emigravo į gatves. Ten žodis *gaidys* dažnai reiškia homoseksualą arba šiaip nepaslankų, neįdomų žmogų.

Višta – gaidžio sugyventinė. Būtų galima manyti, jog *višta* yra kalėjimo *gaidžio* sugyventinė arba panašiai. Bet taip nėra. *Višta* – epitetas, nurodantis žmogaus (šiuo atveju – moteriškos lyties) nenuovokumą, bukumą, prastą reakciją.

Besikeičiančios aplinkybės *vištų* vos nepadarė Apokalipsės angelais, dešiniuosiomis Mirties rankomis. H5N1 ramiai sau slinko Lietuvos link ir sustojo kažkur prie Lenkijos, nenudėjusi nei vieno lietuviško katino, vištos ar *vištos*. Epiteto reikšmė nepakito.

Povas – tai puošnus, pasikėlęs paukštis. XIX.a. žmogus, pavadintas *povu*, galėjo laikyti save puošniai, spalvingai, o galbūt ir stilingai besirengiančiu.

Šiais laikais šį epiteta retai išgirsi. Visų pirma – jis negrubus. Gal kandokas, bet nėra grubus.

Per didelis puošnumas (tas puošnumas, kai drabužiams parenkamos netradicinės spalvos) šiandien yra viena netradicinės orientacijos žmonių savybė.

Pavadintas *povu* vilkitės kostiumą.

Plaštakė – šis žodis suprantamas visiems. Pigios meilės vaidilutės. Dislokuojasi didesniuose miestuose. Vilniaus *plaštakių* Meka – stotis.

Išgirdę apie policijos rengiamą operaciją „Plaštakė“ nesisielokite tema „Ar tokios Lietuvos mes norėjome?“ Policija valo miestus nuo *plaštakių*, ir drugelių už valstybės pinigus negaudo.

Kalė – tai švelnesnė *plaštakės* forma. *Plaštakės* už paslaugas ima pinigus, o *kalės* gali tiekti meilę savu noru, atruistiniais tikslais.

Nemalonūs du pastarieji titulai joms. Bet turbūt dar negarbingiau jaučiasi jų patinėliai – drugeliai ir šunys.

Keistas dalykas, bet šie epitetai sunkiai pavartojami. *Šunim* galima vadinti kokį bumbantį senuką, kuriam viskas blogai. *Drugeliu* – greitai mirusį kūdikį.

Šiaip – nemadingi epitetai.

Šeškas – dujų nelaikantis gyvūnelis. Visiškai taip pat pritaikoma ir tarp žmonių – bezdalius.

Dažnas žmogus šešką yra matęs tik animaciniame filmuke arba kokioje enciklopedijoje. Bet tūlas žino, kad šeškas bezda ir smirdi, tad vengia susitikimo su šiuo gyvūneliu.

Burundukas – super retas epitetas.

„Kas čia per *burundukas*?“ - užduoda klausimą *klasiokams* moksleivis grįžęs po atostogų ir išvydęs naują bendramokslį.

Atvirai pasakius neįsivaizduoju, kaip atrodo burundukas.

Beždžionė – tai tas pats *burundukas* tik dažniau vartojamas.

Beždžionė reiškia, kad žmogus atsilikęs nuo gyvenimo, t.y grįžęs į ankstesnę vystymosi pakopą.

Avinas, Asilas, Vėžlys – šie taurūs gyvūnai – flegmatikų simboliais patapę. *Avinas* – užsispyręs flegmatikas, *Asilas* – bukas flegmatikas, *Vėžlys* – lėtapėdis flegmatikas.

Karvė - nedaili amerikietiško tipo paauglė (nutukusi). Karvės ganosi bandomis (stoja viena už kitą, kai pasakai pastabą apie antsvorį)

Ožys – daugiausiai vystymosi stadijų turintis. *Kaziolu* vadinami skundikai. *Kaziolas* buvo sutrumpintas iki *Kazio*, o patekęs į gatves buvo sušvenintas iki *Kaziuko*. Visi jo epitetai reiškė tą patį – skundikas.

Tuo užbaigsiu savo kalbos valandėlę, nes kiti gyvūnai jau tikrai nebevertotini kaip epitetai žmonėms. Ką čia daugiau pasakysi.

DARIUS INDRIŠIONIS

Struktūros

Mano kieme yra visos struktūros, be kurių neišsiverstų eilinis LR pilietis.

Yra **STT**. Tai Kazys Gaidžiauskas : jis klausosi įvairių šnekų ir praneša apie tai kiemo policijai.

Policija – tai Antanas Spinta ir Artūras Knygiavogys. Jie dažnai sėdi statybininkų vagonėlyje ir valgo bananus užsigerdami *vodka*. Jei kas drumsčia kiemo ramybę, anie jį arba paauklėja iš esmės, arba pavaišina bananais.

Kristoforijus Bomžas atstovauja **menininkams**. Jis įlipa į šiukšlių konteinerį ir ieško meninių žaliavų. (Geriausios meninės medžiagos, pasak jo, yra buteliai, pageidautina su alkoholiu.) Kristoforijus mandagus – kai man reikia išmesti šiukšles, jis pasisveikina pro konteinerio dangtį ir pasiūlo į danteną, kai išpilu ant jo *ryžos* galvos kibirą šiukšlių.

Kiemo yra ir profesionalių **sportininkų** – vienas jų tikras *profas*. Tai Andriejus Pakalnutė. Jis rūšio salytėje pasikabinęs taikinį žaidžia *dartais*. Jis ten praleidžia visą dieną. Tik retkarčiais jis iš ten išeina. Esu skaičiavęs kiek. Per mėnesį tris kartus:

- 1 – bedarbio pašalpos pasiimti;
- 2 – alaus ir *čipsų* dozės mėnesiui pasiimti;
- 3 – sumokėti alimentus 2-ajai žmonai.

Šiaip Andriejus - tikras *profas*. Tarp trijų geriausių planetos sportininkų jis stovėtų pirmas. (Bent jau jis taip mano.)

Kiemo piliečiai neišsiverčia be **komediantų ir humoristų**. Apie juos tenka papasakoti plačiau. Simas Didžiagalvis yra poetas-humoristas. Jo eilėraščiuose dažnai skamba siuntimai į policiją, pasakojimai apie jo nuotykius įvairiuose nakvynės namuose, pasakojimai-poemos apie Juzės Žolėdės ir Petro Avingalvio santykius ir t.t. Savo literatūros vakarą jis pradeda atsisėdamas ant kelmo ir paprašydamas savo draugo Petro Snukdaužiavičiaus, kad jis duotų įkvėpimo. Kai šis jam papučia iš savo nosies baisyje smarvę, prasideda *dainuškos* ir poemos. Ši meninė programa trunka apie valandą. Kiemo žmonės išlenda per langus ir balkonus ir juokiasi po gerų bajerių.

Vidas Sienlaižys – menininkas su purškiamais dažais. Jis tokių pavogia iš savo tėvo garažo. Pagrindinis jo tapybos žanras – žmonių tarpusavio santykių įamžinimas ant namo sienos. Pvz.: *Kazys ir Kazė = KML*.

Anekdotų pasakotojas Lukas Mažaasilgalvis yra baisyje įdomi asmenybė. Pagrindinis jo, anekdotų pasakotojo, talentas – jis moka tik dešimtį anekdotų, bet kiekvieną vakarą juos interpretuoja vis kitaip. Kartais iš jo niekas nesijuokia, tada jis supyksta ir atsiverčia savo užrašų knygutę. Ten jis surašo tuos, kurie nesijuokė, ir ... padega jų ... durų kilimėlius.

Kiemo mafija – labai pavojinga struktūra. Jai priklauso Jonas Beisbolgalvis ir Petras Galvavičius. Pats mafijos vadas sėdi kažkurioje zonoje, ir niekas apie jį nešneka.

Kiemo auga ir būsimieji **narkotikų prekeiviai**. Naktimis jie eina į sodus ir vagia aguonas bei durnaropes. Ką jie veikia su aguonomis, aišku, – kepa *bulkas* ir į jas beria šių augalų. Iš durnaropių jie verda arbatą ir vakarais ją geria. Sako, kad sapnuojasi labai gražūs sapnai, kuriuose jie turtingi ir arogantiški.

Mano draugas Zenius Stukačius tiuninguoja LR viešąjį transportą. Nueina jis į gatvę. Atsisėda ant suolo. Pasiima į ranką plytą ir laukia, kol atvažiuos autobusas, vežantis keletą varganų žmogelių maršrutu *Vilnius – Biržai*. Tada meta plytą į autobusą ir bėga pasislėpti. Zenius lieka nepatenkintas autobuso vairuotojo ir policijos reakcija į šį jo mielaširdingą darbą.

Šiaip kiemo struktūros baisyje pavojingos ir geriau su jomis neprasidėti.

DARIUS INDRIŠIONIS

Prašvis temstant

Sėdim su tokiu filosofu Linu. Su mumis jis linksmas vyras, o šiaip – burblys sunykęs. Tik subumba atsakydamas. Bet prie mūsų – šypsena ausis siekia.

Zenius kažkoks nervingas - trinasi ant kelmo, lyg spalinukės pultų. Klausia jis Lino:

– Gal eime pasivaikščioti?

– Kam? - spjauna šonan Linas. – Lauke ir taip esam, o senatvėje sąnarius reikia gerus turėti, kad nuo vienkiemio plėšikų pabėgtum...

– *Investicija į ateitį*, – padarau išvadą aš. Zenius ramus.

Sėdim toliau. Zenius, nuramintas dėl vaikščiojimo, maigo savo mobilųjį telefoną.

– Neverta, vaike, – konstatuoja Linas. Jis užsimerkęs supuojausi kėrsle.

– Kodėl? – nustebęs ginčijasi Zenonas.

– Akys genda, – atsimerkia atsargiai filosofas Linas. – Kaip tu senatvėje *gazetas* paskaitysi?

Juk šviesi senatvė – gera senatvė.

– *Investicija į šviesią ateitį*, – konstatuoju aš. Zenius tyli.

Sėdėti atsibosta ir man. Bet negaliu prakalbinti Lino – burna nesižioja. O Zenius neiškenčia.

– Gal pas mergas *varom*?

„Turbūt pavasaris“, – pagalvoju, išgirdęs šį nekvailą Zeniuko pasiūlymą.

– Zenonai, – kreipiasi ramusis filosofas į Zenių. – Zenonai, kiek metų būni jaunas, patrauklus, su potencialu ir iškalba? – neleidžia nė prasižioti Zeniui. – Gal iki dvidešimt aštuonerių, gal iki trisdešimt penkerių metų... – kalkuliuoja mąstytojas. – O štai senas būni nuo trisdešimt penkerių ar aštuoniasdešimt su viršum... Pataupyk vyriškas jėgas senatvei...

– *Investicija į intymią ateitį*, – žiovauju aš. Zenius irgi.

Nugriūvu nuo kelmo ir gerą valandą guliu žolėje. Pabudęs suprantu, kad kažką praleidau. O gal ir ne...

– Galiu alaus? – paklausia Lino Zenius. – Ar parūkyt? – parodo pirštu į jo cigarų dėžutę.

– Galima šnekėti apie kepenų cirozę, plaučių vėžius ir kitas ligas... – kiek neįprastai (jau buvau įpratęs) pradeda Linas. – Galima. Tai aš ir nešnekėsiu, – kažką mala jis toliau. – Pats tai žinai, Zeniuk, pasitaupyk senatvei...

– *Į sveiką ateitį*, – palinkiu aš keldamasis ant kelmo. Įdomu, ar dar ilgai?

Ateina vakaras. Visi sėdim kaip sėdėję. Linas – jau senas žmogus, tad gali mus užknisinėti.

– Atsibodo, – pakyla nuo kelmo Zenius. – Tai ką dabar galima daryti iš viso?

– Gyventi galima, – saliamoniškai šneka Linas traukdamas cigarą.

Zenius nusikeikia ir išeina. Žengia laukais ir pievomis, kol jį paslepia horizontas.

– Na, čia tai vyras... – giria Zenių filosofas, pridegdamas man cigarą.

– Tikras vyras. *Investicija į dabartį*, taip sakant, – šypsasus springdamas dūmais.

– O jūs dažnai aukle dirbat? – paklausiu Lino, saulei dingus.